

РЕШЕНИЕ

№ 2258

гр. София, 06.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 17.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **7134** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 4 от Закона за гарантиране на вземанията на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. Н. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. 23-ти юни № 2, срещу Разпореждане № 4506 - 40 - 36 от 23.06.2020 г. на директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, с което е отказано изплащане на гарантирано вземане на жалбоподателя по заявление - декларация вх. № 4502-21-873 от 29.07.2019 г. на ТП на НОИ С. град.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на оспореното разпореждане като постановено в противоречие със закона. Според жалбоподателя административният орган не е положил необходимите усилия за издирване на нужната информация и събиране на доказателства. Конкретно твърди, че със споразумение от 11.07.2017 г. сключено между работодателя Агенция за сигурност и охрана С. Е., [населено място] и К. Н. С., дружеството-работодател е поело задължение да заплати на К. С. дължимото трудово възнаграждение за отработения период 01.03.2017 г. - 30.04.2017 г. в общ размер на 780.00 лв. като жалбоподателят е получил по споразумението считано от 11.07.2017 г. до 30.11.2017 г. само част от плащанията. Дължимото трудово възнаграждение е за сумата от 530.00 лв. в нетен размер представляваща остатък от начислено, но неизплатено трудово възнаграждение за периода 01.03.2017 г. - 30.04.2017 г. Споразумението е прието като доказателство по гр. дело № 403 от

2018 г. на Районен съд - Горна Оряховица и според мотивите на решението по гр. дело № 58 от 2019 г. на въззивният съд с този документ категорично и несъмнено се обосновава основателността на претенцията на С. по отношение на гарантираните му вземания. Позовава се на заключение и допълнително заключение на съдебно - счетоводна експертиза по гр. дело № 403 от 2018 г. на Районен съд - Горна Оряховица, от което се установява, че работодателят не е изплащал за периода 25.07.2014 г. - 01.08.2017 г. трудово възнаграждение за м. март и м. април 2017 г., допълнителни възнаграждения за трудов стаж и професионален опит, за положен извънреден труд, за полаган извънреден труд през официалните празници, за положен нощен труд, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2015 г., 2016 г. и 2017 г. след прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 224, ал. 1 от КТ. Дължимите възнаграждения и обезщетения са изчислени на база изготвените графици, представените на вещото лице ведомости за плащания към работниците от дружеството, както и подписаното Споразумение от 11.07.2017 г. между Агенция за сигурност и охрана С. Е. и К. Н. С.. Представя изпълнителен лист от 05.06.2019 г. за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения дължими от работодателя по Кодекса на труда и други нормативни актове приложено като доказателство към подаденото заявление от К. Н. С. с вх. № 4502-21-873 от 29.07.2019 г. за отпускане на гарантирано вземане по Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя, издаден на основание на влязлото в сила Решение № 432 от 30.11.2018г. по гр. дело № 403 / 2018г. на Районен съд - Горна Оряховица и Решение № 138 от 09.04.2019г. по в. гр. дело № 58 / 2019г. на Окръжен съд - Велико Търново.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат П., който поддържа жалбата на заявените основания и по изложените съображения. Изразява искане за отмяна на оспореното разпореждане, с указания да бъдат изплатени гарантираните вземания. Претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът директорът на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ (ФГВРС) при НОИ, чрез процесуалния си представител юрк. Б., изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното разпореждане. Изразява искане жалбата да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, в настоящия състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото са представени доказателства за датата, на която оспореното разпореждане е изпратено на жалбоподателя – 25.06.2020 г., но не са представени доказателства относно датата, на която жалбоподателят е бил уведомен за оспореното разпореждане, което е в тежест за доказване на административния орган, поради което настоящият състав приема, че жалбата е подадена в законоустановения срок. Жалбата е подадена от страна – адресат на акта, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол съгласно чл. 26 ал. 4 от ЗГВРСНР. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

От К. Н. С. е подадено заявление-декларация, вх. № 4502-21-873/29.07.2019 г. на ТП на НОИ - С. град, във връзка с прекратено трудово правоотношение, считано от 02.08.2017 г. с АГЕНЦИЯ ЗА СИГУРНОСТ И ОХРАНА С. Е., ЕИК[ЕИК].

Извършена е проверка в търговския регистър и е установено, че решение № 1157 от

25.06.2019 г. на Софийски градски съд, с което е открито производство по несъстоятелност на АГЕНЦИЯ ЗА СИГУРНОСТ И ОХРАНА С. Е., е вписано в Търговския регистър на 01.07.2019 г.

По време на извършената във връзка с чл. 5, ал. 1 от Наредба за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя проверка от контролните органи на НОИ, от управителя и едноличен собственик на капитала на АГЕНЦИЯ ЗА СИГУРНОСТ И ОХРАНА С. Е., ЕИК[ЕИК] В. П. са издадени 218 броя справки за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения по реда на Кодекса на труда и други актове, приложени към Констативен протокол № КГ-5-21-00656178/01.10.2019 г. Не е била издадена справка за К. Н. С..

Във връзка с подаденото от К. Н. С. заявление-декларация е извършена повторна проверка, приключила с констативен протокол КП-5-21-00689735/29.11.2019 г. в рамките на проверката, от едноличния собственик на капитала на АГЕНЦИЯ ЗА СИГУРНОСТ И ОХРАНА С. Е., ЕИК[ЕИК] В. П. е представена декларация, в която заявява, че К. Н. С., ЕГН [ЕГН] е получил дължимото му възнаграждение за отработения в дружеството период.

Видно от подаденото заявление К. Н. С. претендира изплащането на възнаграждения за периодите 01.03.2017 г. - 30.04.2017 г. и 06.10.2015 г. - 01.08.2017 г., както и обезщетение по реда на чл. 224, ал. 1 от КТ. Съгласно чл. 3 от ЗГВРСНР гарантирани вземания са само начислените и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, както и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт.

След извършената проверка по реда на чл. 5 от Наредбата за информиране на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя, от директора на фонд ГВРС е установено, че право на гарантирано вземане имат 218 лица, сред които не фигурира жалбоподателя К. Н. С.. Във връзка с представените от К. С. доказателства в подкрепа на претенцията за изплащане на гарантирано вземане за периодите 01.03.2017 г. - 30.04.2017 г. и 06.10.2015 г. - 01.08.2017 г., както и обезщетение по реда на чл. 224, ал. 1 от КТ е назначена нова проверка в периода 31.10.2019 г. - 29.11.2019 г., по реда на чл. 27 от Инструкция № 1 от 03.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионната дейност от контролните органи на НОИ. Изискани са и допълнителни доказателства - разплащателни фишове, подписани от К. Н. С.. Позовавайки се на същите административният орган е приел, че на жалбоподателя са начислени и изплатени дължимите трудови възнаграждения за периодите 01.03.2017 г. - 30.04.2017 г. и 06.10.2015 г. - 01.08.2017 г., както и обезщетение по реда на чл. 224, ал. 1 от КТ.

След анализ на установената фактическа обстановка, от директора на фонд ГВРС е направен извод, че по категоричен начин се установява, че по отношение на К. Н. С. не са налице начислени, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, които са гарантирани от ЗГВРСНР.

На основание чл. 26, ал. 3 и във връзка с чл. 3 и чл. 22, ал. 1 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя, с разпореждане № 4506-40-36/23.06.2020 г. е отказано изплащане на гарантирано вземане.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита, че

следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 26 ал. 3 от ЗГВРСНР. Спазена е установената форма, но са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които са довели и до неправилно прилагане на материалния закон.

На основание чл. 4 от Закона за гарантираните вземанията на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) право на гарантирани вземания по този закон имат работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2 от Закона, независимо от срока му и от продължителността на работното време.

Изплащането на тези вземания, представляващи част от начислените и неизплатени трудови възнаграждения, както и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт, е за сметка на специализирания фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите” към Националния осигурителен институт.

Разпоредбата на чл. 3, регламентира, че гарантирани вземания на работниците и служителите по ЗГВРСНР са начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6.

Директорът на фонд ГВРС мотивира отказа си, позовавайки се на разплащателни фишове, подписани от К. Н. С. и на представена декларация от едноличния собственик на капитала на АГЕНЦИЯ ЗА СИГУРНОСТ И ОХРАНА С. Е. В. П., в която се заявява, че К. Н. С., ЕГН [ЕГН] е получил дължимото му възнаграждение за отработения в дружеството период.

Видно от подаденото от К. Н. С. заявление, със същото са представени съдебно решение № 432/30.11.2018 г. по гр. д. № 403/2018 г. по описа на Горнооряховски районен съд и решение по в. гр. д. № 58/2019 г. на Великотърновски окръжен съд, с които окончателно е прието за установено, че на К. Н. С. се дължат, както следва: сумата от 530.00 лв., представляваща неначислено и неизплатено трудово възнаграждение за периода от 01.03.2017г. до 30.04.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на завеждане на исковата молба - 23.02.2018г. до окончателното ѝ заплащане; сумата от 78.84 лв., представляваща обезщетение (в нетен размер) за неизползван платен годишен отпуск за периода от 06.10.2015г. до 01.08.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на завеждане на исковата молба - 23.02.2018г. до окончателното изплащане; сумата от 131.87 лв., представляваща неизплатено допълнително трудово възнаграждение (в нетен размер) за положен нощен труд за периода от 06.10.2015г. до 01.08.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на завеждане на исковата молба - 23.02.2018г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 209.63 лв., представляваща неизплатено допълнително трудово възнаграждение (в нетен размер) за положен труд през официални празници за периода от 06.10.2015г. до 01.08.2017г.,

ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на завеждане на исковата молба - 23.02.2018г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 1416.43 лв., представляваща неизплатено допълнително трудово възнаграждение (в нетен размер) за положен извънреден труд за периода от 06.10.2015г. до 01.08.2017г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на завеждане на исковата молба - 23.02.2018г. до окончателното ѝ изплащане; сумата от 681.20 лв., представляваща неизплатени пътни разноски до и от работното място за периода от 06.10.2015г. до 01.08.2017г. въз основа на Договор № 227/ДП от 01.08.2014г., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на завеждане на исковата молба - 23.02.2018г. до окончателното изплащане.

В оспореното разпореждане административният орган не е обсъдил посочените решения и приетите за доказани факти в съдебното производство. Позовал се е на обстоятелството, че върху разплащателните фишове е положен подписа на К. Н. С., но не са изследвани счетоводните данни относно реално извършени плащания на трудови възнаграждения и обезщетения, както и съответните банкови операции. Декларацията от управителя и едноличен собственик на АГЕНЦИЯ ЗА СИГУРНОСТ И ОХРАНА С. Е. В. П., в която се заявява, че К. Н. С., ЕГН [ЕГН] е получил дължимото му възнаграждение за отработения в дружеството период (л.49) не е подписана. Върху същата е поставен печат на дружеството, но не е подписна от В. П., не е посочена и дата.

По делото е представен изпълнителен лист, издаден от Горнооряховския районен съд, на основание чл.406 ал.1 вр. чл.405 вр. чл.404 т.1 пр.1 от ГПК, по отношение на дължимите на К. Н. С., от АГЕНЦИЯ ЗА СИГУРНОСТ И ОХРАНА С. Е. трудови възнаграждение и обезщетения, съгласно съдебно решение № 432/30.11.2018 г. по гр. д. № 403/2018 г. по описа на Г., частично отменено с решение по в. гр. д. № 58/2019 г. на ВТОС, които подлежат на изпълнение, описани по-горе в изложението.

Цитираните съдебни решения, както и изпълнителния лист съдържат данни, релевантни към искането на К. Н. С., които не са били изискани и обсъдени от административния орган по реда на чл. 36 от АПК, независимо, че същият е имал информация за съществуването им. Последното обосновава извод, че оспореното разпореждане е издадено при неизяснена фактическа обстановка. Поради това разпореждането следва да бъде отменено, а преписката да бъде върната на административния орган за извършване на проверка в съответствие с изложените мотиви.

При този изход на спора ответникът следва да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер общо на 510 лева съгласно приложения списък и доказателства за заплащане на адвокатското възнаграждение. От страна на ответника е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като материалният интерес на спора е до 1000,00 лева. Твърдението относно материалния интерес на спора съдът приема за недоказано. Ответникът никъде в разпореждането, а и по делото не е посочил размера на претендираната сума. Видно от изпълнителния лист, касаещ суми на трудови възнаграждения и обезщетения, регламентирани с нормативен акт, дължими на К. Н. С. за периодите, посочени в заявлението декларация, тези суми надвишават 1000,00 лева. Съдът приема, че претендираното възнаграждение в размер на 500,00 лева съответства на сложността на делото. По делото е осъществено ефективно

процесуално представителство. От друга страна, съдът намира, че не следва да се присъжда сумата от 100,00 лева, която се претендира само за изготвяне на жалба, извън претендирания хонорар за процесуално представителство. По делото са проведени две съдебни заседания, но същото е било отложено поради непопълване на административната преписка с доказателства, което е констатирано от съда, а не от жалбоподателя. От страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателствени искания и не са излагани допълнителни аргументи, извън тези в жалбата, поради което и съдът приема, че изплатеният адвокатски хонорар по договора за правна помощ от 16.11.2020 г. включва и възнаграждение за изготвяне на жалба.

По изложените мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, 16 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Н. С., Разпореждане № 4506 - 40 - 36 от 23.06.2020 г. на директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, с което е отказано изплащане на гарантирано вземане на жалбоподателя по заявление - декларация вх. № 4502-21-873 от 29.07.2019 г. на ТП на НОИ С. град.

ВРЪЩА преписката на Директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ за ново произнасяне по заявление-декларация, вх. № 4502-21-873/29.07.2019 г. на ТП на НОИ - С. град, подадено от К. Н. С., при спазване на задължителните указания, дадени в настоящето решение.

ОСЪЖДА Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ да заплати на К. Н. С., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], ул. 23-ти юни № 2 направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер общо на 510 /петстотин и десет/лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

Съдия: